

És bejártam utánad én
Erdőt, tisztásokat;
Maradtál szerelem, remény:
Soha nem láttalak.

S most téged hallgatlak, Kakukk,
Míg fekszem a mezőn;
Hallgatlak és eszembe jut
Régi arany-időm.

A föld, hol rójuk útjaink,
Immár eloldozott,
Légi tündérvilág megint;
Legméltóbb otthonod.

Philip Larkin

A LEGJOBB TÁRSASÁG

Gyerekként azt hittem, a
Magány olyasmi, amit
Nem kell keresni soha.
Mindenki birtoka, mint
A csupaszság, kéznél levő
És semleges, se rossz, se jó,
Bőséges és nyilvánvaló
És gond nélkül megérthető.

Aztán hús után hirtelen
Messzebb került, s jobban kívántam,
Bár nemkívánatos, hiszen
Ami vagyunk, az tényre váltva
Számít, csak kifejezve más
Emberek viszonyrendszerében
Értelmezhető, máskülönben
Kompenzáló önámítás.

A társaság kellemesebb!
Megajándékozni, szeretni
Nem tudsz, csak egy másik felet,
Jó szomszéd egyházkerületnyi

Nép között jó csak – röviden
Minden erényünk társadalmi;
Magány-hiány miatt dohogni
Erkölcstelen előnytelen.

Bezárkózom hát gonoszul.
A konvektor susog, talán
Eső lesz este, zúg a szél.
A vitathatatlan magány
Roppant tenyerére emel;
S mint egy tengeri anemóna
Vagy csiga, lassan kibomolva
Feltárukozik lényegem.

Geo Norge

LEHELETEK

Mélyeket lélegezzetek,
Lovak, kutyák és szamarak,
Tartsátok benn tovább e kéket:
Ha a földhöz keveredik,
Én szívom be utánatok.

Mert megjárta tüdőtöket,
Még jobb zamata lett az égnek.
Macskák, marhák, disznók, bikák,
Hallom, ahogy lüktetnek a
Lassú napok, állati éjek:
A Teremtő vére dobol.

S ha alvó ólak legelik
Az univerzális teret,
Jobban átérzem, hogy a föld
Gömbölyű s az élet örök.

Mondd hát, vér és lélek szerinti
Asszonyom, átjártak-e mélyen
A végtelen e gőzei?
Gyere, hadd csillapítsam a
Légszomjamat leheleteddel.

Imreh András fordításai